

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - לך לך עו:

ויאמר ה' אל אברהם, מה פתוב למעלה? (בראשית יא) וימת הרן על פני תרה אביו וגו'. מה אומר כאן? אלא עד אותו היום לא היה אדם שמת בחייו אביו פרט לזה, וכשנזרק אברהם לאש, נהרג הרן, ומשום זה יצאו משם. ומי הרג את הרן? אלא כיון שהשליכו את אברהם לאור כשדים, התגלה עליו הקדוש ברוך הוא והצילו, והיה הרן אחיו עומד שם.

אמרו הכשדים, בשביל זכותו של הרן נצול, מיד יצאה שלחבת של אש ושרפה את הרן, והו שכתוב וימת הרן על פני תרה אביו, ויש שאומרים שאין שולטת אש בזרעו של תרה, אבל נשליך את הרן לאש, ואם לא יבער, נדע ודאי שאין שולטת האש בזרעו, מיד השליכו את הרן לאש ונשרף, והיה תרה אביו עומד שם, וזה שכתוב וימת הרן על פני תרה אביו.

באותו היום ידעו כל אמה ולשון שלא הציל את אברהם אלא הקדוש ברוך הוא שהוא יחידו של עולם, והיו מביאים את בניהם למשכנו של אברהם, ואומרים לו, ראינו אותך שאתה בוטח בקדוש ברוך הוא שהוא רבון העולם, למד את בנינו מדרכך שאתה יודע, ועליהם אמר הכתוב (תהלים מז) נדיכי עמים נאספו עם אלקי אברהם.

בא ראה מה פתוב, ויקח תרה את אברהם בנו ואת לוט בן הרן וגו', ויצאו אתם מאור פשדים. ויצאו אתם? אתו היה צריך לקחות, שהרי פתוב ויקח תרה וגו'. מה זה ויצאו אתם? אלא תרה ולוט עם אברהם ושרה ויצאו, שהם היו העקר לצאת מתוך אותם הרשעים. שפיון שראה תרה שאברהם בנו נצל מתוך האש, חזר לעשות את רצונו של אברהם, ומשום כך ויצאו אתם תרה ולוט.

ובשעה שיצאו מה פתוב? לקחת ארצה פנעו. שרצונם היה לקחת לשם. מפאן למדנו, כל מי שמתעורר להפטר, מסייעים אותו. בא ראה שפך הוא, שפיון שפתוב לקחת ארצה פנעו, מיד - ויאמר ה' אל אברהם לך לך. ועד שהיה התעורר בתחלה, לא כתוב לך לך.

בא ראה, הדבר שלמעלה לא מתעורר עד שמתעורר למטה פראשונה על מה שישרה עליו אותו שלמעלה. וסוד הדבר - האור השחר אינו נאחו באור הלכן עד שהיא מתעוררת פראשונה. פיון שהיא מתעוררת פראשונה, מיד שורה עליה האור הלכן.

ועל זה פתוב (שם פג) אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט א-ל. כדי שלא יפסק האור הלכן מן העולם לעולמים. וכן (ישעיה סב) המזכירים את ה' אל דמי לכם, כדי לעורר למטה כמה שתשרה ההתעוררות שלמעלה. וכן פיון שפועיר אדם התעוררות [טובה] פראשונה, אז מתעוררת התעוררות שלמעלה. בא ראה, פיון שפתוב ויצאו אתם מאור פשדים וגו', מיד - ויאמר ה' אל אברהם וגו'.

ויאמר ה' אל אברהם, מה פתוב למעלה? (בראשית יא) וימת הרן על פני תרה אביו וגו'. מאי איריא הכא, אלא עד ההוא יומא לא הוה בר נש דמות בחייו אביו בר דא, וכד אתרמי אברהם לנורא אתקטיל הרן, ובגין דא נפקו מתמן מאן קטיל לון להרן, אלא פיון דרמו אברהם לנורא דפשידאי, אתגלי עליה קודשא בריה הוא ושזבית, וחה הרן אחיו קאי תמן.

אמרו פשידאי בגין זכותיה דהרן אשתזיב, מיד נפק שלהובא דאשא ואוקניה להרן, הוה הוא דכתוב וימת הרן על פני תרה אביו. ואית דאמרי זרעא דתרה לית אשא שלטא ביה, אכל נמי להרן לנורא, ואי לא איתוקד נדע פודאי דלא שלטא נורא בזרעיה, מיד רמי ליה להרן לנורא ואתוקד וחה תרה אביו קאים תמן הוה הוא דכתוב וימת הרן על פני תרה אביו.

בהווא יומא ידעו כל אומיא ולישנא דלא שזיבית לאברהם אלא קודשא בריה הוא דאיהו יחידאי דעלמא, והו מיתין פנייהו למשכניה דאברהם ואמרין ליה חמינן לה, דאת רחיץ פקודשא בריה הוא דאיהו רבניה דעלמא, אוליה לבננא מאוריה דאת ידע, ועליהו אמר קרא (תהלים מז) נדיכי עמים נאספו עם אלקי אברהם.

תא חזי, מה פתוב ויקח תרה את אברהם בנו ואת לוט בן הרן וגו'. ויצאו אתם מאור פשדים. ויצאו אתם, אתו מפעי ליה. דהא פתוב ויקח תרה וגו' מאי ויצאו אתם. אלא תרה ולוט עם אברהם ושרה נפקו דאנון הוה עקרא למיפק מוגו אנון חיבינא, דכיון דהווא תרה דאברהם בריה אשתזיב מוגו נורא, אתהדר למעבר רעויה דאברהם, ובגין כך ויצאו אתם תרה ולוט.

ובשעתא דנפקו מה פתוב לקחת ארצה פנעו. דרעויתא דלהון הוה למיחה תמן. מפאן אוליפנא כל מאן דאתער לאתהפאה מסייעין ליה. תא חזי, דהכי הוה פיון דכתוב לקחת ארצה פנעו מיד ויאמר ה' אל אברהם לך לך, ועד דאיהו אתער בקדמיתא לא פתוב לך לך.

תא חזי, מלה דלעילא לא אתער עד דאתער לתתא בקדמיתא על מה דתשרי הוה דלעילא, ורוז דמלה, נהורא אוקמא לא אתאחיד בנהורא חנורא עד דאיהו אתערית בקדמיתא, פיון דאיהו אתערית בקדמיתא, מיד נהורא חנורא שרייא עליה.

ועל דא פתוב (תהלים פג) אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט א-ל. בגין דלא יתפסק נהורא חנורא מעלמא לעלמין. וכן (ישעיה סב) המזכירים את ה' אל דמי לכם. בגין לאתער א לתתא כמה דישרי אתערותא דלעילא. וכן פיון דאתער בר נש אתערותא בקדמיתא כדון אתער אתערותא דלעילא. תא חזי, פיון דכתוב ויצאו אתם מאור פשדים וגו' מיד ויאמר ה' אל אברהם וגו'.

תורה ד חלק ב

וביום הפכורים, בהקריבכם מנחה חדשה לוי בשבעתיכם, מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו: (במדבר כח)

א. ואת הערבים צויתי לכללך (מלכים"א יז) – זה בחינת צדקה. פי בתהלה, בשמחתחילין להתנדב לצדקה, אזי צריכין לשפר את האכזריות שלו להפכו לרחמנות, וזהו עקר עבודת הצדקה. פי מי שהוא רחמן בטבעו ונותן צדקה מחמת רחמנות שבטבעו, אין זה עבודה, פי יש גם פמה חיות שהם רחמנים בטבעם, רק עקר העבודה – לשפר האכזריות להפכו לרחמנות. וזה בחינת: ואת הערבים צויתי לכללך; פי העורב הוא בטבעו אכזרי, ונתהפך לרחמנות לכלל את אליהו. כמוכן צריכין בצדקה פנ"ל. וכל הנדיבי לב, כל מי שהוא נדבן, צריך לילך ולעבר בתהלה דרך בחינה זו, בחינת: ואת הערבים פנ"ל. דהינו שבתהלה צריכים לשפר האכזריות שלהם, מה שיש להם אכזריות בתהלה, להפכו לרחמנות, להתנדב לצדקה פנ"ל:

ב. ובחינה זו, דהינו התהלת הצדקה היא קשה וכבדה מאד. פי כל העבודות וכל התשובות, כל מה שרוצין לעשות איזה עבדה בעבודת השם, פמה קלין של אזי ואבוי וכמה גניחות וכמה בפילות וכמה הטיות (הינו תנועות משנות שעושיין יראי ה' בעבודתם) צריכין לעשות קדם שעושיין איזה עבדה. ועקר בתהלה, שאז קשה מאד, פי כל התהלות קשות (מכילתא פ' יתרו והובא בפירש"י שם). וצריכין פמה קלין וכמה גניחות וכו' קדם שמתחילין איזהו התהלה. וגם אחר כך לאחר התהלה גם בן אינו בא בנקל עבודת השם, וצריכין פמה וגיעות וכמה תנועות פנ"ל קדם שזוכין לעשות איזה עבדה שיהיה לה הדור. אף התהלה קשה מאד פנ"ל, פי עקר תולדותיהן של צדיקים – מעשים טובים (תנחומא פ' נח והובא בפירש"י שם); נמצא שהמצוות ומעשים טובים וכל עבודת השם הם בחינת הולדה, וקדם ההולדה פמה קלין וכמה חבלים וצירים יש להולדת קדם שמולדת ההולדה, ובפרט מכבירה, דהינו הולדה ראשונה של אשה, שאז קשה עליה מאד, כמו שפנתוב (ירמיה ד): צרה כמכבירה, שזה בחינת התהלה, בחינת: כל התהלות קשות פנ"ל. וצדקה היא תמיד התהלה, בבחינת (דברים ט"ו): פתוח תפתה; שאפלו כשיש פתח והתהלה, הצדקה היא פותחת יותר ויותר ומרחבת הפתח יותר, פי כל דבר ודבר מעבודת השם, כשרוצין לפנס באותו הדרך ואותו העבודה, צריכין לפתח שם פתח לפנס באותו הדרך, וזה בחינת: כל התהלות קשות, מחמת שבתהלה צריכין לשפר ולפתח פתח מחדש, עליבן קשה מאד. וסגלת כח הצדקה – להרחיב ולפתח הפתח יותר ויותר, שבשעושיין איזהו פתח באיזה עבודה ונותנין צדקה, אזי הצדקה פותחת ומרחבת

הפתח יותר ויותר, פי צדקה היא התהלה של כל התהלות, פי היא פותחת ומרחבת כל הפתחים פנ"ל. וגם בצדקה עצמה יש התהלה, דהינו בשמחתחילין לתן צדקה, שזה בחינת: ואת הערבים צויתי פנ"ל, ועל בן התהלת הצדקה היא קשה וכבדה מאד, פי היא בחינת התהלה של כל התהלות פנ"ל:

ג. אף התועלת של הצדקה גדול מאד מאד, פי הצדקה מועלת תמיד, פי צרכי הגוף הם רבים מאד, ואפלו ההכרחיות הם רבים וגדולים מאד; אכילה ושתיה ומלבושים ודירות, שיוכלין לכלות ימיו ושניו אפלו על ההכרחיות לבד, והם מונעין את האדם מאד מעבודת הבורא, ואפי' עלפי שגם הם בעצמן הם גם בן עבודת הבורא יתברך, פי הם בחינת אתערותא דלתתא, פי בעבדא דלתתא אתער לעלא, פי עלידי כל עסקים ומלאכות שעושיין בני אדם, עלידייזה נתעורר אותו הציור של אותו המלאכה למעלה במעשה בראשית, ומביא חיות והארה לאותו הציור של אותו המלאכה של מעשה בראשית שלמעלה, שהוא מבין פנגד אותו העסק והמלאכה שהאדם עושה למטה בעולם הזה, פי עלידי העסקים והמלאכות שעושים, נעשה עלידייזה בחינת משפן. פי כל המלאכות פלולים בליט מלאכות שהם אבות מלאכות, אבות מכלל דאיבא תולדות (ב"ק ב.), פי כל מיני מלאכות ועסקים שעושיין, פלם פלולים פל"ט מלאכות שהם האבות, והשאר הם תולדות. ול"ט מלאכות הם פנגד מלאכת המשפן, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (שבת מט:); אבות מלאכות ארבעים חסר אחת – פנגד מי פנגד מלאכת המשפן. וציורא דמשפנא פציורא דעבדא דבראשית (ת"ז דף יב בהקדמה), והאדם עושה המלאכה, וציורא דגופא פציורא דמשפנא (בהקדמת התיקונים שם). נמצא שעל ידי האדם שעושה המלאכה והעסק, עלידייזה נעשה בחינת משפן, כשעושה המלאכה והעסק בראוי, כמו שצריך לעשות, ועלידייזה נותן חיות והארה למעשה בראשית, והוא קיום העולם. נמצא שגם זה הוא עבודת הבורא: אפי'עלייבן אם היה שופע עלינו חסדו, לא היינו צריכים לכל זה, פי הלא איה ברא השם יתברך את כל העולם בלו אחר העדר הגמור, שלא היה שום הויה שיהיה על ידה אתערותא דלתתא, ואפי'עלייבן ברא עולמות פאלו. והכל בחסדו בלי אתערותא דלתתא פלל, בבחינת (תהלים פט): עולם חסד יבנה. ומאחר שהוא יתברך היה יכול לברא עולמות פאלו בלי אתערותא דלתתא פלל, רק עלידי חסדו, פודאי הוא יכול להחיות ולקיים העולמות רק עלי ידי חסדו, ולא היינו צריכים לעשות פלל שום עסק ומלאכה, ואפלו ההכרחיות היו נעשיין עלידי אחרים, כמו שפנתוב (ישעיה סא): ועמדו זרים ורעו צאנכם, ובני נכר אכריכם וכרמיכם, ואתם כהני ה' תקראו. כהני ה' דיקא, בחינת חסד, בחינת: עולם חסד יבנה, הינו שיהיו נקראים כהני ה' בחינת חסד, שאין צריכים לעשות

שום מלאכה, רק העולם מתקיים בהסדו כנ"ל. אך בשהחסד נתעכב, חס ושלום, ואין משפיע עלינו חסדו, אזי צריכין לעשות בשביל אתערותא דלתתא כנ"ל. וזה בחינת (תהלים סב): וְלֹא ה' חָסַדְךָ, כִּי אִתָּהּ תִּשְׁלַם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהּ. הינו בשהחסד נתעכב אצלו יתברך, וזה בחינת: וְלֹא ה' חָסַדְךָ – שֶׁחָסַדְךָ נִתְעַכֵּב אֲצִלּוֹ יִתְבָּרַךְ וְאִין מִשְׁפִּיעוֹ עֲלֵינוּ, אִזִּי: כִּי אִתָּהּ תִּשְׁלַם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהּ, הֵינּוּ כְּפִי הַעֲשִׂיּוֹת וְהַעֲסָקִים שְׁעוֹשָׂה, בֵּן הוּא יִתְבָּרַךְ מִשְׁלָם. כִּי צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת דְּוָקָא, מַחֲמַת שֶׁחָסַדְךָ נִתְעַכֵּב אֲצִלּוֹ יִתְבָּרַךְ וְאִינוּ מִשְׁפִּיעוֹ עֲלֵינוּ, אֲבָל אִם הִיָּה מִשְׁפִּיעַ עֲלֵינוּ חָסַדְךָ, לֹא הֵינּוּ צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת כָּלֵל, וְאִזִּי הִיָּה נִתְקַוֵּם: כִּי אִתָּהּ תִּשְׁלַם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהּ, כְּאֵלּוּ הוּא עוֹשָׂה, כִּי אִין צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת כָּלֵל בְּשׂוֹפְעַת חָסְדוֹ כְּנ"ל:

ד. אף צריה לקבל חסד בהדרגה, כי רב חסד אי אפשר לקבל, כי היו בטלים במציאות מחמת רב חסד, כי אין יכולין לקבל רב טובה (תענית כג). וצריה לעשות כלי וצנור לקבל על ידו חסד. וזה נעשה עלידי יראה, כי עלידי יראה נעשה חקיקה וצנור לקבל על ידו חסד, בבחינת (בראשית מט): וּמְחַוֵּק מִבֵּין רִגְלָיו. רגל הוא בחינת יראה, שהיא בחינת סוף, כמו שכתוב (סוף קהלת): סוף דבר הכל נשמע, את האלקים ירא, הינו שעל ידי יראה, שהיא בחינת רגל, נעשה חקיקה וצנור לקבל בתוכו את חסד. וזה בחינת (במדבר יז): וְהִנֵּה פָּרַח מִטֶּה אֲחֶרֶן לְבֵית לִוִּי; הֵינּוּ שֶׁחָסַדְךָ, בְּחִינַת אֲחֶרֶן, צְרִיף לְקַבְּלוֹ עֲלֵיָדֵי הַכֹּלִי, שֶׁהוּא בְּחִינַת יִרְאָה, סְמָרָא דְלִוִּי, וְזֶה בְּחִינַת (תהלים כ): בְּגִבּוֹרֹת יִשַׁע יְמִינוֹ:

ה. ועקר היראה נעשה עלידי התגלות הרצון, בבחינת: רצון יראוי יעשה (תהלים קמה), שעל ידי התגלות הרצון נעשה יראה, הינו עלידי שנתגלה שהכל מתנהג ברצונו יתברך, כי הוא יתברך ברא הכל ברצונו בלי שום חיוב כלל, ומחיה ומקיים הכל ברצונו יתברך, ואין שום חיוב הטבעי כלל, עלידי יראה נעשה יראה, כי אזי יש שכר וענש, ושיד להתירא מפניו יתברך, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ד): ויירא יעקב מאד – אמר: שמא יגרם החטא; אבל פשאין נתגלה הרצון, וסוברים שיש חיוב הטבע, חס ושלום, וכאלו מתנהג הכל על-פי הטבע, חס ושלום, אין שיד יראה כלל, כי אין שכר וענש כלל, חס ושלום, מאחר שהכל מתנהג רק כפי חיוב הטבע, חס ושלום. נמצא שעקר היראה – עלידי התגלות הרצון:

ו. והתגלות הרצון הוא עלידי ימים טובים, כי כל אחד מהימים טובים מכריז וקורא ומגלה את הרצון, שהכל מתנהג רק על פי רצונו בלבד, בבחינת (ויקרא כג): מִקְרָא קֹדֶשׁ, שְׁחִיּוּם טוֹב קֹדֶשׁ קוֹרָא וּמְכַרְיֵן אֶת הַרְצוֹן כְּנ"ל, כִּי בְּכָל יוֹם טוֹב וְיוֹם טוֹב עוֹשָׂה

השם יתברך עמנו אותות נוראות, שהם הפך הטבע, שעל ידי זה נתגלה הרצון, שהכל ברצונו, ואין שום חיוב הטבע כלל. בפסח – יציאת מצרים, שהוציאנו ממצרים באותות נוראות. בשבועות – מתן תורה, שנתן לנו התורה באותות נוראות. בסוכות – הקף ענני כבוד. ועל פן כל יום טוב ויום טוב מכריז וקורא את הרצון בבחינת מקרא קדש כנ"ל. ועל פן הימים טובים נקראים רגל, שהיא בחינת יראה כנ"ל. כי עלידי יום טוב, שהוא התגלות הרצון, עלידי יום טוב, שהתגלה את הרצון כנ"ל, וזה נכר בשמחת יום טוב, כי כל אחד לפי מה שמרגיש ושומע את קול הקריאה של יום טוב, שמכריז וקורא את הרצון, כמוכן יש לו שמחת יום טוב, כי בשנתגלה הרצון, שהכל ברצונו יתברך, אזי יודעים, שכל השעבודים והגלות וכל ההכבדות של העפזים, שהם מכבידים עלינו – על פלם ינקם בהם הוא יתברך ויגאלינו מידם. אבל בשוכרים, חס ושלום, שהכל על פי חיוב הטבע, אין שיד נקמה בהם, מאחר שהכל מתנהג רק על פי סדר הטבע, חס ושלום. וזה בחינת (תהלים נח): יִשְׁמַח צְדִיק כִּי חָזָה נָקָם, פְּעֻמָּיו יִרְחֹץ בְּדָם הָרָשָׁע. פְּעֻמָּיו דְּוָקָא. הֵינּוּ עֲלֵיָדֵי שְׁלֵשׁ פְּעֻמִּים בְּשָׁנָה (דברים טז), שהם הימים טובים, שעל ידם נתגלה הרצון, עלידי יראה: יִשְׁמַח צְדִיק כִּי חָזָה נָקָם וְכוּ', כְּנ"ל, וְכִמוֹ שְׁכַתוֹב (שם): ויאמר אדם אף פרי לצדיק, אף יש אלקים שפטים בארץ. דהינו, שנתגלה שיש אלקים שופט ברצונו, ויש פרי לצדיק, ובהם ינקם, ועלידי יראה: יִשְׁמַח צְדִיק. וזה בחינת שמחת יום טוב, עלידי התגלות הרצון, שנתגלה ביום טוב עלידי קול הקריאה, שהיום טוב מכריז וקורא את הרצון כנ"ל, אף לא כל אחד ואחד שומע קול הקריאה הנ"ל של יום טוב, כי יש חיות רעות דורסים וטורפים, והם חכמי הטבע, שמראין בהכמתם המטעית שהכל על פי הטבע, וכאלו אין שום רצון, חס ושלום, ואפלו האותות נוראות שעשה עמנו השם יתברך, משימים הכל בתוך דרך הטבע. והחכמים הללו הם בחינת חיות רעות, והם דורסים וטורפים רבים מבני עמנו, שטועים גם בן אחריהם וסוברים כמותם, כאלו הכל על פי חיוב הטבע, חס ושלום, וכשהם מתגברים, אזי קול שאגתם עולה ומתגבר על קול הקריאה של יום טוב, שקורא את הרצון, ואזי נשבת שמחת יום טוב, חס ושלום, כי עקר שמחת יום טוב – עלידי התגלות הרצון כנ"ל. וזה בחינת (שם עד): שָׁאֲגוּ צְרִירִד בְּקֶרֶב מוֹעֲדֶךָ, שְׁמוֹ אוֹתָתְךָ אֲתוֹת – שִׁשְׁאֲגַת הַצּוֹרְרִים, דְּהֵינּוּ קוֹל הַחִיּוֹת רְעוּת, שְׁהֵם חֲכָמֵי הַטֶּבַע, נִכְנָם בְּקֶרֶב הַמוֹעֲדִים מִמֶּשׁ, הֵינּוּ בְּתוֹךְ קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם טוֹב, שְׁמַכְרִיז וְקוֹרָא אֶת הַרְצוֹן כְּנ"ל, וְשִׁאֲגַת הַצּוֹרְרִים נִכְנָם בְּתוֹכָם מִמֶּשׁ, וְשׂוֹאֲגִים בְּקוֹלָם שֶׁהַכֹּל רַק עַל פִּי חֵיבוֹב הַטֶּבַע, חָס וְשָׁלוֹם, כְּפִי סֵדֵר אוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם. וְזֶה: שְׁמוֹ אוֹתָתְךָ אֲתוֹת – שְׁמִשְׁיָמִים אוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם לְאוֹתוֹת, שְׂאוֹמְרִים שֶׁהַכֹּל רַק עַל פִּי אוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם, כְּפִי חֵיבוֹב הַטֶּבַע, חָס וְשָׁלוֹם:

ז. והתנעתם של אלו החיות רעות, חכמי הטבע, הוא עלידי חכם גדול שבקדשה, שיכול למשר כל הרצונות בשרש הרצון, ששם הוא בהינת הסתלקות מושה, פידוע (זוהר פ' יתרו פה: וע' זוהר נשא קכ"ט). והוא בהינת מצח הרצון, בהינת (שמות כח): והיה על מצחו לרצון. וצריך למשר כל הרצונות שיש בעולם לשרש הרצון, ועלי ידידה הוא מתגבר ומכניע ופותר דעות חכמי הטבע, שבפריים ברצון. אף כנגד זה יש בהינת מצח הנחש, שהוא שרש חכמת הטבע, כי כל דבר יש לו שרש, ושרש חכמת הטבע הוא בהינת מצח הנחש, בהינת (שמואל-א יז): ומצחת נחשת על רגליו, הנאמר בגלות, הינו בהינת מצח הנחש הנ"ל, כי גלות היה בופר, והיה רוצה להראות שכל הסבות הפל על פי הטבע, חס ושלום, שזה בהינת מצח הנחש כנ"ל, וזהו: רגליו, בהינת סבות, כמו שכתוב (בראשית ל): ויברך ה' אותך לרגלי – בסבותי, כי כן הוא הפרוש שם, שיעקב אמר ללכו, שהשם יתברך היה מסבב אליו הברכה על ידו ובסבתו. נמצא שרגל הוא בהינת סבות. רק שיעקב תלה כל הסבות בהשם יתברך כנ"ל, וגלות היה תולה כל הסבות שלו במצח הנחש, דהינו בהיוב הטבע, וזהו: ומצחת נחשת על רגליו, כנ"ל:

ולפעמים מתגבר בהינת מצח הנחש בפעל, דהינו עלידי איש פרטי, שיונק חכמתו ממצח הנחש, שהוא שרש חכמת הטבע, והוא מראה בהכמתו, שהכל על פי הטבע, חס ושלום. ויש שנכנס בהינת מצח הנחש, שרש חכמת הטבע, בתוך החכם שבקדשה, וחכמה זו של מצח הנחש מתחלת לבנם עמו מעיון לעיון, עד שנכנס בעיון דק מאד, עד שרוצה להפיל פגם, חס ושלום, בשרש הרצון ולקפר שם, חס ושלום, כאלו אין רצון כלל, חס ושלום:

ח. ודע, שזה המצח הנחש וניקתו מזקני הדור, ממאריכי ימים שבהור, כשאין בהם שלמות, מזה יונק מצח הנחש הנ"ל, כי זמן – זה קנה חכמה (קדושין לב:), וצריך האדם, כל מה שמזקין, כל מה שנתוסף ובא לו יום מימי חייו, להוסיף בכל יום ויום שבא אחר כך תוספות אור קדשה ודעת, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (קנים פ"ג): זקני תלמידי חכמים, כל זמן שמזקנינו, דעתן מתישבת עליהן: כי צריכין בכל יום ויום שבא אחר כך להוסיף בו קדשה ודעת, כמו שכתוב (בראשית א): ויקרא אלקים לאור יום – שכל יום צריך שיאיר ביותר כנ"ל. אבל כשהזקנים, המאריכי ימים שבהור, פוגמים את ימיהם ואין מוסיפין אור קדשה ודעת בכל יום ויום, מזה יונק מצח הנחש, חכמת הטבע הנ"ל, (כי מנפילת הימים של הזקנים, אשר אין דעתם מתישבת כנ"ל, מפגם הדעת הזה של אלו הזקנים יונק מצח הנחש, שהוא חכמת הטבע) ומתגבר, חס ושלום, דעת חכמת הטבע, שבפריים ברצון עלידי נפילת הדעת והימים, שנפלים מהזקנים המאריכי ימים שאינם פראוי כנ"ל. וזהו בהינת (איוב יד): קצר ימים, שבע רגו; הינו שתי הפחינות הנ"ל. קצר ימים

זה בהינת הזקנים שאינם פראוי, שאין מוסיפין קדשה ודעת בכל יום, שזהו עקר הזקנה והאריכות ימים כנ"ל, וכשהזקנים פוגמים את ימיהם ואין מאריכין את ימיהם בקדשה ודעת כנ"ל, זה בהינת קצר ימים, ומזה יונק מצח הנחש, שהוא הפך מצח הרצון, וזהו: שבע רגו – הפך הרצון כנ"ל. אבל כשהזקנים פראוי, בהינת: זמן – זה קנה חכמה וכו' כנ"ל, עלידידה מתגבר התגלות הרצון, בבחינת (ישעיה ט): זמן ונשוא פנים – שעל ידי זמן שבקדשה מתגבר הרצון, שהוא בהינת נשוא פנים, כי נשיאת פנים הוא בהינת רצון, כמו שאמר אלישע ליהורם (מלכים ב ד): לולי פני יהושפט אני נשא אם אביט אליך ואם אראך – שאלישע לא היה לו שום רצון ליהורם, רק עלידי נשיאת פנים של יהושפט, עלידידה נתרצה אליו. נמצא שנשיאות פנים הוא בהינת רצון, וזה בהינת זמן ונשוא פנים, כנ"ל:

ט. וצדקה מועיל לזה, שעל ידי הצדקה מתקנין ומעלין פגם נפילת הימים והדעת של הזקנים מאריכי ימים, שאינם פראוי, שמוזה וניקת מצח הנחש כנ"ל, בבחינת (קהלת יא): שלח לחמך על פני המים, כי כרב הימים תמציאנו – שכח הצדקה מוציאין ברב הימים, דהינו במאריכי ימים, כי עלידי הצדקה מעלין ומתקנין הפגם שלהם כנ"ל. וזהו: שלח לחמך על פני המים, הינו שתתן צדקה, והכתוב מבטיחך, שההפסד שאתה מפסיד ממונה שפורת לצדקה תרויח ותמציאנו ברב הימים, במאריכי ימים כנ"ל, כי עלידי הצדקה מעלין פגם נפילת הדעת של המאריכי ימים, שמוזה הוא וניקת מצח הנחש כנ"ל, ומוציאין כל הניקה והחיות של מצח הנחש, חכמת הטבע, ומתגבר בהינת מצח הרצון. כי עקר עבודת הצדקה היא בבחינת: ואת הערבים צייתי וכו' כנ"ל, דהינו מה שצריכים בהתחלה לשפר האכזריות להפכו לרחמנות, ומזה בעצמו מתגבר בהינת הרצון, כי מנה ובה אבא ליזיל בה נרגא (סנהדרין ל"ט), מאחר שמתגבר ומחפה אכזריות שבטבעו לרחמנות, עלידידה נתהפך הרגו לרצון. ואזי כשונכנע מצח הנחש ונתגלה בהינת מצח הרצון, אזי נכנעים ונפלים קול החיות רעות, ונשמע קול הקריאה של יום טוב, שהוא התגלות הרצון כנ"ל. ואזי כשנתגלה הרצון, נעשה יראה כנ"ל. ועלידי היראה יכולין לקבל החסד כנ"ל. וכששופע החסד, אזי אין צריכין לעשות שום עסק ומלאכה כנ"ל, כי אזי נתקנים: ועמדות זרים ורעו צאנכם וכו' ואתם פהני ה' תקראו וכו', כנ"ל. וכל זה נעשה עלידי הצדקה כנ"ל. נמצא שתועלת הצדקה גדול מאד:

י. ועליכן כשרצה יעקב לעשות רצון בעשו, אמר: ולקחת מנחתי מידי, כי עליכן ראיתי פניך בראת פני אלקים ותרצני (בראשית לג). כי גם מה שנותנין לעבדו, הוא גסיפן בהינת צדקה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ב"ב ט): ונוגשין צדקה, ועלידי צדקה נעשה רצון כנ"ל. וזהו שאמר לו: ולקחת מנחתי מידי, הינו

צדקה, בחינת (מלאכי ג): מְגִישֵׁי מִנְחָה בַצְדָקָה. כי עליכן ראיתי פְּנֵיךְ כְּרֵאוֹת פְּנֵי אֱלֹקִים, הִינֵנּוּ כְמוֹ רֵאוֹת פְּנֵי אֱלֹקִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת (דברים ט"ו): שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָל זָכוֹרֶךָ אֶת פְּנֵי ה', דְּהִינּוּ יָמִים טוֹבִים, שְׁעַל יָדָם נִתְגַּלָּה הַרְצוֹן, (ועקר התגלות הרצון עליידי ימים טובים הוא עליידי הצדקה כנ"ל). כְּמוֹכֵן יִהְיֶה נִעְשֶׂה אֲצִלוֹ רְצוֹן עֲלֵי־יָדֶי הַצְדָקָה, וְזֶהוּ: וְתִרְצֵנִי, כנ"ל. (כי מאחר שהמנחה והצדקה שנתן לעשו היא בחינת צדקה ממש, בחינת: וְנִגְשִׁיךָ צְדָקָה, נִמְצָא שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּלָּה הַרְצוֹן הַעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא נִתְגַּלָּה עֲלֵי־יָדֶי צְדָקָה כנ"ל, וּמִשָּׁם מִשְׁתַּלְשֵׁל הַרְצוֹן לְמִטָּה וְנִעְשֶׂה רְצוֹן גַּם בְּעֵשׂוֹ):

יא. זֶה בְּחִינַת מִלְחָמַת דָּוִד וְגִלְתָּ (שמואל"א י"ז), כִּי גִלְתָּ הָיָה רוּצָה לְהֵרָאוֹת בְּחֻכְמָתוֹ, שֶׁהִכֵּל עַל פִּי הַטַּבֵּעַ, כִּי הָיָה יוֹנֵק מִמִּצַּח הַנְּחֹשׁ, בְּבַחֲבִינַת: וּמִצַּחַת נְחֹשֶׁת עַל רִגְלָיו, שֶׁתֵּלָה כָּל הַסְּבִוֹת בְּחִיבּוֹב הַטַּבֵּעַ, שֶׁהוּא בְּחִינַת מִצַּח הַנְּחֹשׁ כנ"ל. וְעַל כֵּן חָרַף מַעֲרְכוֹת אֱלֹקִים חַיִּים (שם). כִּי הָיָה רוּצָה לְהֵרָאוֹת, שֶׁהִכֵּל עֲלֵי־יָדֶי מַעֲרַכַת הַשָּׁמַיִם, כְּפִי חִיבּוֹב הַטַּבֵּעַ, חֵם וְשִׁלוֹם:

וְדוֹד הָיָה אִישׁ חַיִל, וְעָמַד כְּנִגְדּוֹ וְאָמַר, שֶׁכָּכֵךְ הָיָה לוֹ מַעֲשֶׂה כְּזֶה: וּבָא הָאִרִי וְהָדוֹב – דְּהִינּוּ חַיּוֹת רְעוּת הַנֶּזֶל הַדּוֹרְסִים וְטוֹרְפִים, שֶׁהֵם חֻכְמֵי הַטַּבֵּעַ כנ"ל. וְנִשְׂאָ זֶה מִהַעֲדָר – הִינּוּ מִהַעֲדָר הַגָּמוֹר, שֶׁנִּשְׂאָ וְסִלַּק זֹאת מִהַעֲדָר הַגָּמוֹר, דְּהִינּוּ שֶׁכָּפַר בָּזֶה, שֶׁהִשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ אַחֵר הַעֲדָר הַגָּמוֹר, רַק שֶׁהִכֵּל עַל פִּי חִיבּוֹב הַטַּבֵּעַ, חֵם וְשִׁלוֹם. וַיִּצְאֵתִי אַחֲרָיו וְהַכְּתִיו – הִינּוּ שֶׁחִיטֵי מִתְנַבֵּר עֲלָיו וְהַכְּנַעְתִּי וְהַשְׁפַּלְתִּי אוֹתוֹ. וַיִּקַּם עָלַי – הִינּוּ שֶׁאַחַר כֵּךְ הִתְנַבֵּר עוֹד כְּנִגְדֵי. וְהַחֲזַקְתִּי בְּזַקְנוֹ – הִינּוּ שֶׁהַכְּנַעְתִּי, שֶׁכָּל כְּחוֹ וַיִּנְקַתּוּ עֲלֵי־יָדֶי מִצַּח הַנְּחֹשׁ, שְׁיוֹנֵק מִזְקְנֵי הַדּוֹר שֶׁאֵינֶם כְּרֵאוֹי כנ"ל, וְעַל כֵּן הַחֲזַקְתִּי בְּזַקְנוֹ, שֶׁהַחֲזַקְתִּי וְתַפְסַתִּי שֵׁם בְּשֵׁרֶשׁ יִנְקַתּוּ בְּזַקְנֵי הַדּוֹר. וְהַכְּתִיו וְהַמִּיתִיו – שֶׁהַכְּנַעְתִּי וְהַשְׁפַּלְתִּי אֶת חֻכְמֵי הַטַּבֵּעַ, חַיּוֹת רְעוּת, עֲלֵי יְדֵי שֶׁהַחֲזַקְתִּי בְּזַקְנוֹ, בְּשֵׁרֶשׁ יִנְקַתּוֹ כנ"ל. וְעַל כֵּן: וְהָיָה הַפְּלִשְׁתִּי כְּאֶחָד מֵהֵם – כִּי הוּא גַּם כֵּן בְּחִינָה זֹו מִמֶּשֶׁ, שֶׁכָּל כְּחוֹ מִמִּצַּח הַנְּחֹשׁ, בְּחִינַת: וּמִצַּחַת נְחֹשֶׁת וְכו', כנ"ל, וְעַל כֵּן גַּם הוּא כְּמוֹתָם, וְאוּכַל לְהַכְּנִיעוֹ וּלְהַפִּילוֹ. וְזֶה שֶׁכְּתוּב (שם): וְתַטְבַּע הָאֶבֶן בְּמִצַּחוֹ – הִינּוּ כְּמִצַּח הַנְּחֹשׁ, שֶׁהַכְּנִיעוֹ עֲלֵי־יָדֶי בְּחִינַת (משלי יא): אֶבֶן שֶׁלְמָה רְצוֹנוֹ, בְּחִינַת רְצוֹן כנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת שֶׁהִזְהִיר יִשִׁי אֶת דָּוִד בְּלִכְתּוֹ לְשֵׁם: וְאֶת עֲרַבְתָּם תִּקַּח. זֶה בְּחִינַת עוֹרֵב, בְּחִינַת צְדָקָה. כִּי עָקֵר עִבּוּדֵת הַצְדָקָה – בְּבַחֲבִינַת עוֹרֵב, בְּחִינַת: וְאֶת הָעֹרְבִים צִוִּיתִי וְכו', כנ"ל, כִּי עֲלֵי־יָדֶי הַצְדָקָה הוּא מוֹצִיא הַחַיּוֹת שֶׁל מִצַּח הַנְּחֹשׁ, שְׁיוֹנֵק מִזְקְנֵי הַדּוֹר כנ"ל:

וְדַע, שֶׁאֶפְלוּ בְּשִׁמְכֵנִיעִין וְסוֹתְרִין דְּעוֹת חֻכְמֵי הַטַּבֵּעַ וּמִשְׁפִּילִין אוֹתָם, אַחֲרֵי־עֲלִיפֵיכֵן אִם אֵין הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן חֲזָק וְתַמּוּת, דְּהִינּוּ שְׁעִדְיוֹ יֵשׁ סַפֵּק בְּרִצּוֹן, שֶׁאֵינּוּ מְבַרֵר בְּבוֹרֵר חֲזָק שְׁמַתְנַהֵג רַק עַל פִּי הַרְצוֹן, אַחֲרֵי־עֲלִיפֵי שֶׁחֻכְמַת הַטַּבֵּעַ נִכְנַעַת, אַחֲרֵי־עֲלִיפֵי כֵן מֵאַחַר שֶׁהַרְצוֹן אֵינּוּ חֲזָק, עֲדִיו יֵשׁ יִכְלָת, חֵם וְשִׁלוֹם, לְמִצַּח הַנְּחֹשׁ, חֻכְמַת

הַטַּבֵּעַ, שֶׁיִּחְזֹר וַיִּתְעוֹרֵר וַיִּתְנַבֵּר בְּבַחֲבִינַת, וְגַם עַל זֶה צְרִיכִין כַּח הַצְדָקָה, כִּי הַצְדָקָה מוֹעֵלֶת תָּמִיד וְעוֹמֶדֶת תָּמִיד כְּנִגְדּוֹ מִצַּח הַנְּחֹשׁ... כנ"ל:

(עֵינֵן כֹּל הַתּוֹרָה בְּמִקּוּמָהּ כִּי הַחֲסִרְנוּ כֹּאֵן מַחֲמַת הָאִרִיבוֹת) ...וְזֶה פְּרוּשׁ: וַיְכִיּוֹם הַכַּפּוּרִים – זֶה בְּחִינַת הַתְּחִלָּה, בְּחִינַת צְרָה כְּמִכְבִּירַת. וְאֵיזְהוּ הַתְּחִלָּה, בְּתַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה' – הִינּוּ הַתְּחִלַת הַצְדָקָה, כְּשִׁמְפַתְחִילִין מִחֲדָשׁ לַתֵּן צְדָקָה. וְזֶה בְּחִינַת מִנְחָה חֲדָשָׁה, בְּחִינַת צְדָקָה חֲדָשָׁה, בְּחִינַת הַתְּחִלַת הַצְדָקָה. כִּי מִנְחָה בְּחִינַת צְדָקָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: מְגִישֵׁי מִנְחָה בַצְדָקָה. וְעֲלֵי־יָדֶי הַצְדָקָה נִתְתַּמֵּן בְּחִינַת זָקֵן כנ"ל, וְזֶהוּ: בְּשִׁבְעַתֵּיכֶם – זֶה בְּחִינַת זָקֵן, כִּי בְּסִינֵי נִדְכָּה לָהֶם בְּזַקֵן (כשפירש"י בפרשת אנכי), כִּי עֲלֵי־יָדֶי בְּחִינַת מִנְחָה חֲדָשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּחִלַת הַצְדָקָה, נִתְתַּמֵּן בְּחִינַת זָקֵן, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁבוּעוֹת כנ"ל, וְאֵזִי נִתְבַּטַּל יִנְקַתּוֹ שֶׁל מִצַּח הַנְּחֹשׁ, שְׁיוֹנֵק מִזְקְנֵי הַדּוֹר שֶׁאֵינֶם כְּתַקְנֵנוּ כנ"ל, וְנִשְׁמַע קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם טוֹב, שֶׁמִּגְלָה אֶת הַרְצוֹן כנ"ל. וְזֶהוּ: מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם – הִינּוּ קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם טוֹב שֶׁהוּא הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן, שֶׁזֶה בְּחִינַת מִקְרָא קֹדֶשׁ כנ"ל, שֶׁהוּא נִשְׁמַע עִתָּה עֲלֵי־יָדֶי הַצְדָקָה, שֶׁמְכַנִּיעַ אֶת מִצַּח הַנְּחֹשׁ, חֻכְמַת הַטַּבֵּעַ, כנ"ל. וְאֵזִי עֲלֵי־יָדֶי הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן, כֹּל מְלַאכְתָּ עִבְדָּה לֹא תַעֲשֶׂוּ – כִּי עֲלֵי־יָדֶי הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן נִעְשֶׂה יִרְאָה, וְעֲלֵי־יָדֶי יִרְאָה נִשְׁפָּע חֶסֶד, וְאֵזִי אֵין צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלַאכְתָּ, כִּי נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם בְּחֶסֶד, בְּבַחֲבִינַת: עוֹלָם חֶסֶד יִכְנֹה, וְאֵזִי: וְעָמְדוּ זָרִים וְרַעֲוֵי צִאֲנָכֶם וְכו', וְאַתֶּם כְּהֵנִי ה' תִּקְרְאוּ, כנ"ל. וְזֶהוּ: כֹּל מְלַאכְתָּ עִבְדָּה לֹא תַעֲשׂוּ – כִּי אֵין צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלַאכְתָּ וְשׁוּם עִסְקָ, כִּי נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם בְּחֶסֶד, בְּחִינַת: וְאַתֶּם כְּהֵנִי ה' תִּקְרְאוּ, כנ"ל:

יש חלוק בין החיות רעות ובין המצח הנחש, כי חכמי הטבע שהם בחינת חיות רעות הם החכמים שאוחזים בחכמת הטבע להנאתם, כי יש להם הנאה מזה, כדי להחזיק דעת ושקר שלהם וכיוצא. אבל החכם שהוא בבחינת מצח הנחש, הוא רשע וכופר בלי שום הנאה, שאין לו שום הנאה מחכמתו, רק הוא (כמו רשע ירא, שהוא) רשע וכופר בלי שום הנאה כנ"ל:

כֹּלל הַמַּאֲמָר בְּלוֹ אַחַד, וְכֹלּוֹ קָשׁוּר זֶה בָּזֶה, שֶׁהַצְדָקָה הִיא קִשְׁיָה מְאֹד בַּהַתְּחִלָּה, אֲבָל הַתּוֹעֵלֶת שֶׁל הַצְדָקָה גְּדוֹל מְאֹד, כִּי עֲלֵי־יָדֶי הַצְדָקָה אֵין צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלַאכְתָּ וְעִסְקָ, כִּי נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם בְּחֶסֶד, כִּי עֲלֵי־יָדֶי הַצְדָקָה מוֹצִיאֵין וְנִימַת מִצַּח הַנְּחֹשׁ שְׁיוֹנֵק מִזְקְנֵי הַדּוֹר, וְאֵזִי נִשְׁמַע קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם טוֹב, שֶׁמִּגְלָה אֶת הַרְצוֹן, וְאֵזִי נִתְגַּלָּה יִרְאָה, כִּי עָקֵר הִירְאָה – עֲלֵי־יָדֶי הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן, וְעַל יְדֵי הִירְאָה נִעְשֶׂה כְּלִי וְצִנּוֹר לְקַבֵּל עַל יָדֵי הַשְּׁפָעַת הַחֶסֶד, כִּי בְּלֹא כְּלִי וְצִנּוֹר אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אֶת הַחֶסֶד, רַק עֲלֵי־יָדֶי הִירְאָה שֶׁהוּא צִנּוֹר וְכִלִי, עַל יְדֵי מְקַבְּלִין אֶת הַחֶסֶד, וְאֵזִי מִתְקַיֵּם הָעוֹלָם בְּחֶסֶד, וְאֵזִי אֵין צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלַאכְתָּ, כִּי נִתְקַיֵּם: וְעָמְדוּ זָרִים וְרַעֲוֵי צִאֲנָכֶם וְכו', כנ"ל:

על פני תרה, פני דייקא בחינת התגלות מצח הרצון גם לתרה על ידי ברור קדושת אברהם הצלתו, כנאמר ביעקב ועשו, בחינת כי על כן ראיתי פניך כראות פני אלוקים ותרגוני, בחינת שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני אלוקים, הם הימים טובים על ידם נתגלה הרצון והפועל רצון טוב אפילו לחכמי הטבע לחזור ממעותם בחינת ותרגוני.

בחהווא יומא ידעו פל אימיא ולישניא דלא שיוכייה לאברהם אלא קודשא בריה הוא דאיהו יחידאי דעלמא, וחווי מיתין בנייהו למשכניה דאברהם ואמרין ליה חמינין לה, דאת רחיין בקודשא בריה הוא דאיהו רבניה דעלמא, אוליה לבניא מאורקה דאת ידע, ועליהו אמר קרא (תהלים מז) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם). - באותו יום טוב, שנעשה לאברהם, הנחשב כימים טובים לישראל, מקראי קודש, הקוראים את הרצון ומבטלים הטבע, ידעו כל אומה ולשון בכל קצווי תבל, שלא הציל את אברהם אלא הקב"ה בעל הרצון שברצונות, שכל הרצונות והכוחות נמשכים ממנו והוא יחיד בעולם בעל הרצונות כולם אין עוד מלבדו. והיו מביאים ביניהם למשכנו של אברהם, משכנו דייקא, כי היה בעל המשכן ושלט עליו, דהיינו שביטל כוח ל"ט מלאכות גשמיות המעוררות מלאכת המשכן, כי מעשי מלאכת החדש של אברהם עוררו למעלה מלאכת המשכן ועובדא דבראשית, וציוור גופו של אברהם כציוורא דמשכנא, ועל ידי זה קיים העולם על ידי שעורר חסד ה' בחינת עולם חסד יבנה, כי על ידי מעשי החדש והצדקה עשה כלי לקבל השפע בהדרגה על ידי היראה שנעשית על ידי התגלות הרצון שנעשה על ידי צדקה כנ"ל, עד שלא היה צריך לעשות לשום מלאכה אלא נעשה בחינת אתם כהני ה' תקראו, בחינת כהן איש חסד. ואמרו לו לאברהם ראינו אותך, את פנימיות לבך המאמין, על ידי חיצוניות מעשיך בצדקה שלמה, שאתה בוטח בלבך בקב"ה, כי אי אפשר לתת צדקה ולעשות חסד בלב ורצון שלם כשלך ללא הבטחון שהקב"ה ישלים לך חסרוך. ובקשו ממנו למד נא את בנינו מדרך בחינתך בעל צדקה שאתה יודע את קונך ביראה שלמה, למדם להיות גם הם בעלי צדקה כמוך, שעל ידי זה יזכו להתגלות הרצון וליראה ואמונה שלמה כמוך, ועל אלו האבות והבנים ההפצים ליראה את ה', בעל הרצון, אמר הכתוב, נדיבי עמים הלומדים מאברהם לעשות צדקה בנדבות ליבם למען גילוי הרצון האלוקי, נאספו עם מכל קצוות עולם אחרי התגלות נס ההצלה, ללמוד מאברהם להכיר על ידי התגלות מצח הרצון את אלקי אברהם.

עתה חזור לבאר סיבת סמיכות מות הרן וציווי לך לך כנ"ל

תא חזי, מה פתיב ויקח תרה את אברהם בנו ואת לוט בן הרן וגו'. ויצאו אתם מאור פשדים. ויצאו אתם, אתו מפעי ליה. דהא פתיב ויקח תרה וגו' מאי ויצאו אתם. אלא תרה ולוט עם אברהם ושרה נפקו דאנניו חווי עקרא למיפק מגו אנניו חייבניא, דביון דהמא תרה דאברהם בריה אשתזיב מגו נירא, אתהדר למעבר רעותיה דאברהם, ויגין קה ויצאו אתם תרה ולוט. - בא ראה להתבונן ולדייק בהכנת הפסוק, מה כתוב, ויקח תרה את אברהם בנו ואת לוט בן הרן בן בנו ואת שרי בלתו אשת אברהם בנו ויצאו אתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען ויבאו עד הרן וישבו שם. הרי כתוב ויצאו אתם מאור כשדים. ומדייק ומקשה, ויצאו אתם בלשון רבים? אתו עם תרה היה צריך להיות כתוב, שהרי כתוב ויקח

ויאמר יי אל אברהם, מה פתיב לעילא (בראשית יא) ויקח הרן על פני תרה אביו וגו'. מאי איריא קהא, אלא עד החווא יומא לא היה בר נש דמית בחיי אביו בר דא, וכד אתרמי אברהם לנורא אתקטיל הרן, ויגין דא נפקו מתמן. מאן קטיל לון להרן, אלא ביון דרמו אברהם לנורא דפשדאי, אתגלי עליה קודשא בריה הוא וישזביה, ויהיה הרן אחי קאי תמן. - ויאמר ה' אל אברהם לך לך כו'. מה כתוב למעלה לפני ציווי לך לך? ויקח הרן על פני תרה אביו וכו'. מה ענין סמיכות מות הרן לאמירת לך לך? אלא עד אותו יום לא היה אדם שמת בחיי אביו חוץ מזה, וכאשר הושלך אברהם לאש אז נהרג הרן ומפני זה יצאו משם מאור כשדים לארץ כנען. ומפרט סיבת מיתת הרן. מי הרג את הרן, אלא ביון שהשליכו את אברהם איש החדש המושבר מעט אכזריות שבו בנתינת צדקה של הכנסת אורחים, שעל ידי הצדקה מעורר מצח הרצון והתגלות המפותים מעל הטבע עד אשר לאור כשדים, התגלה עליו הקב"ה במצח רצונו, המבטל טבע האש השורפת והציל, ועל ידי זה זכה אברהם לשלמות היראה בחינת התהלך לפני תמים ושלם ביראה. והרן היה עומד שם בעת נס הצלה והתגלות הרצון והשאיך מקום לבחירה לסובבים הרואים הנס לתלות בטבע ולחדש כוח מצח הנחש.

אמרו פשדאי בגין וכוותיה דהרן אשתזיב, מינך נפק שלחובא דאשא ואוקדיה להרן, דהא הוא דפתיב ויקח הרן על פני תרה אביו. ואת דאמרי זרעא דתרה לית אשא שלטא ביה, אבל נרמי להרן לנורא, ואי לא איתוקד גרע בודאי דלא שלטא נורא ביריעה, מינך רמי ליה להרן לנורא ואתוקד ויהיה תרה אביו קאים תמן דהא הוא דפתיב ויקח הרן על פני תרה אביו. - אמרו הכשדים חכמי הטבע כי מפני זכותו של הרן בן תרה העובד עבודה זרה כאביו, שזאת העבודה זרה ואמונה ככה טבע האש מסתירה מצח הרצון, ובכוחו זה של הרן המאמין ככה האש ניצל אברהם, ועל ידי זאת המחשבה שלהם נתנו שוב יניקה למצח הנחש. מיד בחינת אמונה בחינת ויהי ידיו אמונה ובכה נתינת הצדקה ביד, ובכה אמונתו הנחשבת היא עצמה צדקה, בזכות אברהם ראש למאמינים התגבר שוב מצח הרצון והכניע מצח הנחש, מיד יצאה שלחבת של אש ושרפה את הרן, וביציאת השלחבת כאמור התגלה שוב מצח הרצון וזהו שכתוב ויקח הרן על פני תרה אביו, שאביו ראה מתת בנו מן האש המגלה מצח הרצון כנ"ל. ויש שאומרים כי חשבו כשדים חכמי הטבע שאין שולטת אש בזרעו של תרה ותלו נס ההצלה בכוח אמונתו של תרה בעבודה זרה של אש, עד שמצילה בניו גם כן, ומאחר ולא ידעו הדבר מהמאמר השבו לנסות ולבחון סברתם, ואמרו אבל נשליך את הרן לאש, אם לא ישרף, אלא ינצל כמו אברהם נדע ודאי שסיבת הצלה כפי שחשבנו שלא שולטת האש בזרעו של תרה, מיד השליכו את הרן לאש ונשרף והיה תרה אביו עומד שם ורואה במות בנו וזהו שכתוב כאמור ויקח הרן על פני תרה אביו. לפי יש אומרים זה, פחותה הייתה המלחמה בין מצח הרצון למצח הנחש כי כוח צדקת אברהם אשר גילתה מצח הרצון והצלת, פעלה כי נמשך מהרצון העליון, רצון וסברה בלב אנשי אור כשדים עד שבעצמם השליכוהו לאש ולא היה צורך בנס יציאת השלחבת, כי אפילו סברת חכמי הטבע להבחין בזכות אברהם הספיקה להכניע כוח מצח הנחש. עוד יש לרמוז בכתוב ויקח הרן

תרה וכו'. מהו ויצאו אתם? אלא תרה לוט הם עם אברהם ושרה יצאו, שאברהם ושרה הם היו העיקר, שברצונם בעיקר היה לצאת מתוך אותם הרשעים חכמי הטבע של אור כשדים עבדי מצה הנחש. כי כיון שראה תרה שאברהם בנו ניצל מתוך אש בזכות צדקה שלו והתגלות מצה הרצון שפעל ויראה שלמה שלו, לכן אברהם פעל הרצון באביו, בחינת מה שיעקב עשה רצון בעשיו על ידי המנחה בחינת מנישי מנחה בצדקה, ולכן חזר תרה לעשות רצונו של אברהם, ומפני כך נאמר ויצאו אתם, עם אברהם ושרה הצדיקים זקנים דקדושה המוספים קדושה בכל עת (עייין גם תורה ס'), ונלוו אליהם תרה ולוט להיכנע תחת מצה הרצון.

ועתה מבאר עיקר התירוץ לסמיכות כנ"ל

ובשעתא דנפקי מה פתיב ללכת ארצה כנען. דרעיתא דלהון הרה למינה תמן. מכאן אוליפנא כל מאן דאתער לאתדבא מסייעין ליה. תא חזי, דהכי הוא דכיון דפתיב ללכת ארצה כנען מיד ויאמר וי אל אברהם לך לך, ועד דאיהו אתער בקדמיתא לא פתיב לך לך. – ובשעה שיצאו מה כתוב, ללכת ארצה כנען. שעדין לא באו בפועל לארץ כנען אלא שהרצון שלהם היה ללכת לשם. מכאן למדנו, כל מי שמתעורר מלמטה מעצמו להטהר ולהזדכך העל ידי חסד שעושה כדי לזכות ליראת שמים, ולבנות כלי לקבל רוב החסד במידה, מסייעין לו מלמעלה, בהנהגה בבחינת עולם חסד יבנה, ואתה תשלם לאיש כמעשיהו, ומסייעין לו על ידי אחרים בחינת ועמדו זרים ורעו צאנכם. בא וראה איך למדנו זאת, שהרי כך הוא כאן כמו שלמדנו, שכיון שכתוב ללכת ארצה, שנתעורר בלבו הרצון בהתעוררות מלמטה, שרצה לגלות בחינת ארצה בחינת התגלות רצון העליון המתגלה בארץ ישראל על ידי השגחה ששם כידוע, מיד ויאמר ה' בהתעוררות מלמעלה באומרו אל אברהם לך לך, שהתגלה עליו בדברו עמו, כי דיברו בעצמו יתברך הוא התגלות מצה הרצון, דיבור המגלה רצונו יתברך, ובדיבורו גילה לו כי הרצון הקדוש שרצה אברהם נמשך מרצון שברצונות. ויש לרמוז זאת באומרו לך לך. כי מה שאני אומר לך עתה לך היה כבר קודם לך בלבך בהתעוררות שלך ללכת ארצה לגלות מצה הרצון בארץ הקדוש. כי עתה נגלה לך למפרע על ידי דיבורי כי גם ההתעוררות שלך מעצמך באמת נמשכה בצמצום מהרצון שברצונות ועתה הרצון העליון גלוי ביתר עוז. כי על ידי התעוררות של אברהם בתחילה נתעורר הדיבור אליו ועד שהוא התעורר בתחילה, לא כתוב לך לך.

תא חזי, מלה דלעילא לא אתער עד דאתער לתתא פקדמיתא על מה דתשרי תהיא דלעילא, ורזא דמלה, נהורא אוקמא לא אתאחיד בנהורא הורא עד דאיהי אתערית פקדמיתא, כיון דאיהי אתערית פקדמיתא, מיד נהורא הורא שרייא עלה. – בא וראה, דבר שלמעלה שהוא ציור דעובדא דבראשית וכן ציור המשכן שלמעלה וכן בחינת עולם חסד יבנה שקדם לנתינת התורה, לא מתעורר עד שמתעורר למטה בתחילה על ידי ל"ט מלאכות שכנגד מלאכת המשכן ומעשה בראשית וכן התעוררות מעשה הצדקה וחסד שכנגד בחינת עולם חסד יבנה, שהרי אם לא יתעורר למטה להכין כלי במידה, על מה תשרה אותה בחינה שכנגד שחיה של למעלה? הרי ה' שומר החסד בחינת כי לך ה' החסד, עד שיוכין כלי וימשך עליו חסדו ויהשב לו כאילו עשה בחינת ואתה תשלם לאיש כמעשהו כאילו הוא עושה, כי אין צריך לעשות כלל כשופע חסדו בזכות התעוררות מלמטה של צדקה. וסוד הדבר, אור שחור בחינת שחרות שבעין בחינת

מלכות בחינת עשיה וכלי הנעשה מלמטה לא מתאחד כאור הלבן שהוא התגלות מצה הרצון, דהיינו שלא מתגלה שהרצון מלמטה נכלל ונמשך מהרצון שברצונות, עד שהיא המלכות עשיה בחינת מעשה הצדקה, בחינת רחמים ורצון מתעוררת בתחילה, כי הצדקה היא הפך אכזריות, והיא הכלי של רחמים לגלות הרחמים והרצון העליון, כיוון שהיא המלכות עשיה כנ"ל מתעוררת בתחילה, ומכין הכלי וצינור מעצמו לקבל רוב החסד במידה על ידי היראה, מיד אור הלבן ומצה הרצון שורה עליה על נפשו.

ועל דא פתיב (תהלים פג) אלהים אל דמי לך אל תהרש ואל תשקט אל. כגון דלא יתפסק נהורא הורא מעלמא לעלמין. וכן (ישעיה סב) המזכירים את וי אל דמי לכם. כגון לאתערא לתתא במה דישרי אתערותא דלעילא. וכן כיון דאתער בר נש אתערותא בקדמיתא כדיון אתער אתערותא דלעילא. תא חזי, כיון דפתיב ויצאו אתם מאור בשדים וכו' מיד ויאמר וי אל אברהם וכו'. ועל זה הענין של הכנת הכלי בשלמות לקבל רוב החסד והאור מלמעלה תמיד לנצח נצחים בעת הגאולה, והתגלות מצה הרצון בבית המקדש השלישי, בקש התעוררות מלמטה דוד מלכא משיחא אשר שזכה להכניע את הארי והדוב החיות והרעות חכמי הטבע, ואמר בתפילתו לעורר למעלה, אלקים (גימטריא טבע) המכמל כוח חכמי הטבע ומצה הנחש היונק מהם, אל דמי לך מגלות עצמך בדיבורי הנבואה ומאמרך המחדשים בכל עת מעשה בראשית, לגלות בכל עת שאין טבע כלל, אל תהרש לדבר בשקט בצמצום להחיות הטבע בהסתר, אלא גלה דיבורך כמלא העוצמה ואל תשקט א-ל לגמרי כביכול על ידי התגברות כוח מצה הנחש, אלא גלה כי אתה א-ל תקיף ובעל הכוחות כולם בכל עת כרצונך. ועשה זאת על ידי שתעורר אותנו להכין הכלי כראוי, והכן לבכם אליך, כדי שלא יפסק האור הלבן מן העולם לעולמים. כי העולם המעלים אורך יגלה עתה אורך לנצח. וכן כתוב בדברי הנבואה הבאים בהתעוררות מלמעלה, המזכירים את ה', הממשיכים השפע של שם ה' מלמעלה בבחינת זכר, אל דמי לכם, אלא דברו דיבורי אמונה הנחשבים צדקה, וכן אל תשאירו את הדמים לכם, אלא עשו צדקה לתת הדמים לאחרים כדי לעורר התגלות מצה הרצון, כדי שתתגלה היראה שהיא הכלי והצינור לשפע לנצח נצחים. בשביל לעורר למטה על ידי חסד הצדקה במה, כביטול בחינת מה, כי מה שמכמל רצונו ואכזריות שבו הוא בחינת ענוה, ועל ידי בחינת הכלי של מה תשרה התעוררות מלמעלה, דהיינו שישרה האור הלבן בתוכו כנ"ל וכן יש לך לדעת שזה בעצמו חסדו יתברך, מה שממתין לך עד שתכין בעצמך כלי, כי כך הנהגת העולם בחסדו כדי שלא יהיה ריבוי אור ורוב טובה השוכר הכלים שאינם כראוי, שכיון שמתעורר אדם בתחילה רק אז מתעוררת התעוררת שלמעלה כנגדו. לכן בא וראה שוב להתעורר מעצמך להתכוון ביתר עמקות, זה הסוד עד לכדי מעשה, כי כמו שאמרנו ולמדנו מכאן, ויצאו אתם מאור כשדים וכו' ללכת ארצה בהתעוררות מלמטה, מיד בואת האמונה והרצון והכלי מלמטה, ויאמר ה', בהתעוררות מלמעלה, אל אברהם לך לך לארץ כנען וגלה שם כי הרצון שלך נמשך מרצון שברצונות כנ"ל. ויהי רצון מלפני בעל הרצון שיתן בלב כל ישראל לרצות אותו יתברך בכלי ראוי לגילוי מצה הרצון וחסדו יתברך וליראה שלמה בירושלם, לעולמים, בזכות אברהם אבינו במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא בולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "ל...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב מונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמוכא רמו לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדון. לכן נרמו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. עקר עבודת הצדקה הוא לשפר האכזריות שלו להפכו לרחמנות, להתנדב לצדקה. כי מי שהוא רחמן בטבעו ונתן צדקה מחמת רחמנות שטבעו, אין זה עבודה. עליבן כל הנדיבי לב שרוצים לקום מצות צדקה בראוי, צריכים לילך ולעבר בתחלה דרך בחינה זאת, דהינו שבתחלה צריכים לשפר אכזריות שלהם בטבעם להפכו לרחמנות, לתן צדקה, כי זה עקר עבודת הצדקה כנ"ל:

ב. עלידי צדקה זוכין ליראה, ועלידי יראה זוכין לחסד. ואז יבולין לעסק בעבודת ה' בלי מניעה מהפרנסה

תפילה על פי הלימוד

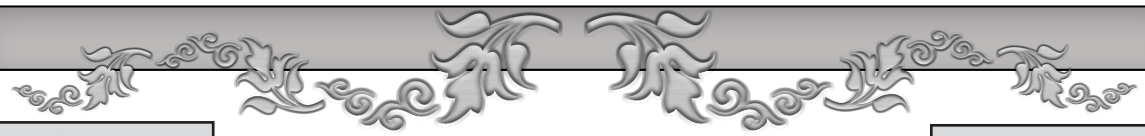
אנא ה', רחמן מלא רחמים, ובנו להרבות בצדקה באמת בקדשה גדולה, עד שנוקה לתקן זאת בשלמות, להכניע ולשפר ולכפול "מלך זמן וכסיל". כי אתה ידעת את כל אשר עבר עלינו עלידך, אתה ידעת את כל התלאה אשר מצאתנו. תן לנו תקנה ולא נאכזר, הוציאני מבין שניו, הצילני נא מיד אויבינו ורודפינו, ורחם עלינו ועורנו והושיענו, שנוקה לקדש את כל מינו בקדשה גדולה. ותעזר לי אבי שבשמים, אב הרחמן, שאנוקה להתחיל מעתה לנכנס בעבודתך באמת, ואנוקה להוסיף בכל יום יום אור קדשה ודעת. וכל יום יום מימי חיי יאיר באור גדול, וכל יום שביא אחריו יאיר ביותר בתוספות קדשה ודעת, עד שאנוקה למלאות נמי ושנותי בתכלית השלמות בקדשה גדולה באמת. ואנוקה ביום פקדתי לבוא ולכנס לפניך עם כל הנמים שלי, אשר אני חי על פני האדמה, שיהיו כלם שלמים וקמים ומאירים באור גדול, עד שיהיו ראויים להקביל את נשמותי בהם לעלות ולבוא לפני כסא כבודך בלבושין נהירין ולא איעול בכסופא קפד. מלכי ואלקי אליך אתפלה, כי אתה רב להושיע, ובני וקדשני בקדשתך העליונה בכל עת ועת, ולהוסיף קדשה וטהרה בכל יום ויום, עד שאנוקה להיות נמנה בכלל הנקנים דקדשה. מלא רחמים על כל התפוצים להתקרב אליך, שמיני והצילני מפגם הנקנים הפאריכי ימים שאין בהם שלמות, קרבני הצדיקים אמתיים הנקנים דקדשה, כי כבר התחלת לקרבני אליך, ואין נאה לך לעונבני ובני מעתה להתקדש ולהטהר בקדשתך באמת, עד שאנוקה ראוי להיות נמנה באמת בין הנקנים דקדשה, ואל תבישני משכרי, ואל תתפירני מתוקתי:

ה', הרינו חלנו כמו ילדנו רוח, וכבר עברו עלי ימים ושנים הרבה משנותי הקצובים במקספר תחת ידך, ועדין לא התחלתי התחלה נמורה בעבודתך באמת, "עבר קציר קלה קיז" ואני לא נושעתי. אבל עדין אני מקנה ומצפה ומתקפה ומחל בכל עת ובכל שעה לישועתך האמתית, כי כל עוד נשמותי בי, אני מקנה לישועה שלמה באמת. עלינו אנוק ואשוע, חמל על גני כמוני, דל וקלוש, פואב וגווע. "ביולדה אפעה, הושיעה הפלה, כי קצר המצע מהשתרע". רבנו של עולם, אמיץ וחזק רפיון ודי, חזק ודיים רפות וברכים פושלות תאמיץ. ובני ברחמיך הרבים, שאתחיל מעתה באמת להתחלה נמורה, שאתחיל מעתה לנכנס בעבודתך מיום אל יום, ולהוסיף בכל יום יום קדשה וטהרה והקמה ויבנה ודעת אמת, וכל יום יום יאיר ביותר בתוספות אור קדשה מרבה מיום שלפניו. ותעורני להתחיל לתן צדקה הרבה בכל עת לעניים הגונים, כי התחלת הצדקה קשה וכבדה עלי מאוד ביותר, ואין אני יודע איך לזכות לצדקה בראוי. לגדל רבוי המניעות בלי שעור שיש לי על זה, כי רחם ממני צדקה:

ובכן תוכנו בכות הצדקה הקדושה, ובכות הצדיקים האמתיים הנקנים שבקדשה, שנוקה להכניע ולשפר ולעקר ולכפול שרש וניקת מצח הנפש שהוא שרש חכמת הטבע, עד שנוקה לעקר ולכלות ולשפר ולכפול חכמת הטבע והאפיקורסית מן העולם. ותעורנו להוציא וניקתם ותיקתם מהם עלידי כח הצדקה דקדשה של פלילות עפד ישראל הפשרים. ונוקה להעלות ולקבר כל הדעת וכל הנמים הנפולין של כל הנקנים הפאריכי ימים שבדור שאין בהם שלמות, שאין מוסיפים קדשה בכל יום מימי חייחם, אשר עלידם ויגן חס ושלום מצח הנפש, שהוא שרש חכמת הטבע:

"ואני תפילתי לך ה' עת רצון אלקים קרב הסדך ענני באמת ישעך. ה' שמע תפילתי האזינה אל תחנוני באמונתך ענני בצדקתך. למען שמך ה' תחניני בצדקתך תוציא מצרה נפשי. אני בצדק אחזה פניך אשפעה כהקיון תמונתך". רבנו של עולם, מלא רחמים, ובני ברחמיך הרבים לתן צדקה הרבה תמיד, בכל יום ובכל עת ובכל שעה, ותתן לי כח ונבונה לבוא את יצרי ואת לבי הקשה, לשפר האכזריות שלפניי להפכו לרחמנות, להתנדב לתן צדקה הרבה פאור גדול יותר מטבעי ורצוני, בלי שום הקפדה קלה, כמו שכתוב, פור נתן לאבינים צדקתו עמדת לעד קרנו תרים כבוד. ואנוקה לתן צדקה בשתי ידים, בשמחה גדולה ובלב טוב, ולא ירע לבני בתתי לו. ותתנה ידי פתוחה תמיד לתן לעני "די מהסורו אשר יחסר לו". ואנוקה לקום מקרא שכתוב, פתח תפתח את ידך לו והעבט מעביטנו די מהסורו אשר יחסר לו. ותמוין לנו עניים הגונים לזכות בהם, ותשמרנו ותצילנו מעניים שאינם מהגנים:

אנא ה', עורני להתחיל לתן צדקה הרבה באמת פרצונך הטוב, ובכות מצות צדקה תעורני ותפתח לי ותרחיב לי כל הפתחים והשערים דקדשה. כי אתה ידעת את לבני. רבנו של עולם, פמה קשה לי להתחיל שום התחלה בעבודת ה' באמת, וכל ענין עבודה ועבודה שאני רוצה להתחיל, קשה וכבד עלי מאוד מאד, עד אשר "כשל בח הפלל". וכמה וכמה חבלי לדה, וכמה וכמה גניחות וצעקות ושועות וזעקות וצווחות ככמה מיני קולות של אה ואבוי, וכמה וכמה אנהות מעמקא דלבא, וכמה וכמה פלילות והשויות אנו צריכין, קדם שאנו זוכין להתחיל אינה התחלה באינה עבודה, ומגדל הכבדות העצום עדין לא התחלתי לעבדך באמת, "כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בהקליה פז היינו מפניך

לעילוי נשמת
מאיר צבני בן נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת יעל בת אליהו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.